

det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valgrets (Taubert) sagde, at Flertallet havde været for iltert til at imødekomme Hans Ekscellence Justitsministerens Ønsker, hvæder han for mit Bedkommende, og jeg tror for fleres, i en fuldstændig Bilsfarelse. Den Gang jeg tog min Bestemmelse, havde jeg ingen Nælse om, hvad den højtærede Justitsminister vilde eller ikke vilde. Nu kan han maasse dertil sige, ja, det er en Feil af dig, saa har du ikke læst Forhandlingerne i Landstinget om dette Punkt, og jeg maa indrømme, at jeg har beqaæet den Feil, da jeg kom saa sent her ind i Tinget, men man kan altsaa ikke sige, at Udvalgets Flertal har været alt for iltert til at rette sig efter, hvad den højtærede Justitsminister ønsker. Jeg finder i det hele taaget, at den Slags Øtringer ikke ere ret passende over for hele Flertallet, at man skulde kun ved en saadan Lovs Behandling se hen til, hvad Ministeren ønsker, og ikke gaa efter sin Overbevisning og det, som er Ret og som man finder er Ret. — Hvad angaar det første Øndringsforslag, da er det heller ikke for at imødekomme Ministerens Ønske, at jeg stemmer for det, men fordi jeg finder det aldeles korrekt, at Staten har Tilsyn, har noget, som den kan hage sig ved, som den højtærede Minister sagde, naar det skulde gaa for vidt. Man kunde tænke sig det Tilfælde — jeg hører ellers ikke til dem, der mistænke og vil kaste Mistænke over paa Folk for, at de ikke gøre deres Pligt fuldt ud, men der er andre, som høre til Mindretallet, som Ordføreren hører til, der i Udvalgets Betænkning, naar jeg skal komme ind paa det, have ytret, at der kunde være f. Eks. Læger, som ikke altid vilde gøre det, som er absolut rigtig, saa er det rart, at Amtmanden kan træde til og sige: Nej, Sælle min Veg, det bliver anderledes, og saa indhentede Ministerens Erklæring. Det er altsaa ikke for mig Hensynet til den højtærede Minister, der er det afgørende, men det er efter at have fattet mit Syn paa denne Sag, at jeg har stillet mig som hørende til Udvalgets Flertal.

J. C. Christensen: Jeg ønsker kun at gøre et Par Bemærkninger lige over for den ærede sidste Taler. Den Begrundelse af sin Afstemning om disse to Øndringsforslag, som han gav, erkender jeg selvfølgelig fuldstændig, for saa vidt det ærede Medlem sagde, at det er ikke, fordi Ministeren vil saadant, at han stemmer. Det kan godt være, det erkender jeg fuldt ud, det er det

ærede Medlems egen Sag, det vil jeg gerne tro. Men den saalige Begrundelse imod disse 2 Øndringsforslag erkender jeg aldeles ikke. Han mener, at hvor vi fik saadanne større Epidemier, skulde vi have særlige Lighuse for dem; det tror jeg ikke, vil blive Tilfældet. Et saadant Lighus paa en Kirkegaard er meget let at rense og desinficere ved Anvendelse af Klorkalk. Den Tante at have dem oppe paa større Højder — jeg ved ikke, hvor højt — saa at Vistlagene skulde bære Smitten bort, ved jeg ikke, om den er praktisk, det har jeg ingen Forstand paa, jeg tror det ikke. Naar det ærede Medlem henviste til Koleraepidemien i København, saa vil jeg dog ikke anbefale den Maade at gaa frem paa under en Epidemi, at man lod de fattiges Lig ligge i store Øngler og de mere velhavendes andre Steder, men alle sammen under Guds rtt Himmel. Jeg har ogsaa undertiden set i en Bog, at denne Fremgangsmaade er bleven laftet, og at man i det hele har laftet Autoriteterne, fordi de vare saa lidt rustede til at tage imod en saadan Epidemi. Dernæst talte det ærede Medlem, hvad Øndringsforslaget under Nr. 1 angaar, om, at det var heldigt, at Amtmanden kunde træde til over for Læger, som maatte ikke gjorde deres Pligt. Den Hentydning, der blev gjort til, hvad der er foresaldet i Udvalget, skal jeg lade ligge. Jeg mindes ikke, hvem det er, der har sagt det, der siges saa meget i et Udvalg, og jeg har ikke Øst til, at tage Udvalgsforhandlingen frem, det skal jeg lade ligge. Det, at Amtmanden kunde træde til over for Læger, som ikke gøre deres Pligt, er en Misforstaaelse af Øndringsforslaget. Der er Tale om Oversundhedskommissionen, og deri sidder Amtmanden, Ishuus og 3 af Amtet udvalgte Mænd, alle myndige Mænd — maa man antage — og jeg mener, at de ere nok til i alle Tilfælde at tage Beslutning, enten en offentlig Behandling skal paabødes eller ikke. Jeg har ikke hørt anføre saalige Grunde derimod; der er i Virkeligheden ingen her i Tinget, som har sagt, at disse Mænd ikke i alle Tilfælde skulde være kompetente til at træffe det rette, men naar man forudsætter, at dette er Tilfældet, hvorfor skal man da sætte en saadan Bestemmelse ind i Lovens som den, at Amtmanden skal kunne standse Sagen, saa at det kan vare flere Dage, inden den offentlige Behandling bliver paabudt... (Afbrydelse)... Ja, jaaledes er det, man siger, at Staten skal have en Sæge at hæfte sig til. Det er et Princip, der kan udtales, men det er ikke praktisk, og jeg kan ikke erkende, at der er fort et praktisk Bevis imod vort Øndringsforslag.